

Bùi Thị Trường Xưa

Tôi không tin mắt tôi lừa. Tôi không tin em mới vừa xa hôm nào. Vẫn em mà, má hoa đào, vẫn thưa em ạ, tôi chào ngày xưa...

Bốn mươi ba năm, chẳng ai chờ. Và không ai dám nghi ngờ thời gian! Vậy mà, một nước Việt Nam hóa muôn thế giới...đời tan bọt bèo!

Tôi về...nắng vẫn trong veo, hai cây khuyh diệp buồn hiu cồng trường. Không ai nhìn thấy tôi buồn. Trống trơn. Hiu quạnh. Mù sương...sương mù...

Tên trường, nay, Bùi Thị Thu? Sân trường, nay, cái lá cờ...cũng nay! Dầu than, dầu hỏi ai bày? Nước trong con mắt tôi đầy hay vơi?

Em à em ạ em ơi...cho Thầy ghé xuống chỗ ngồi của em – chỗ này chưa chắc em quên sao ngày trở lại Thầy nhìn vắng hoe?

Xa xa ai áo đầm xòe, ai mặc jube xếp, ai đi trên đồi? Hỡi ai đến cạnh tôi ngồi nhìn tên trường cũ, nhìn đời biển dâu...

Bùi Thị Xuân, Bùi Thị Hạ, Bùi Thị Thu...Nhớ sao Bùi Giáng nói Bùi Thị Đông! Ai mười bảy tuổi sang sông để đây mãi mãi bến lòng khói bay...

Tôi hút thuốc đã vàng tay! Em không hiện diện chào Thầy hôm qua...

Trần Văn Lệ